

EDGAR STENE PRIZE 2015 – VÍTĚZNÁ ESEJ

Ahoj! Jmenuji se Leontýnka, jsou mi tři roky a už jsem si prošla peklem.

Začalo to v den, kdy jsem se narodila. Ten den jsem prvně uviděla krásné světlo světa. Tolik jsem se těšila na vše, co jsem doposud znala jen po hlase. Na maminku, tatku, brášku, na všechny divy a tajemství venkovního světa. Ale pak náhle se vši tou krásou přišla i ona. Ona pekelná bolest, která zastínila vše ostatní. Křičela jsem a brečela. Svým nářkem jsem prosila maminku o pomoc. Prokřičela jsem celý den a celou noc a vzápětí další a další. Najednou jsem přestala vnímat jaký je den, zda svítí slunce či měsíc. Vše se slívalo v jednu velikou neutichající bolest. Veškerá krása, na kterou jsem se tolik těšila, byla pryč. Přes moře slz v mých očích nebyl vidět okolní svět.

Maminka věděla, že mi sama nedokáže pomoci, proto mne brala k lékaři a k dalšímu. Bílé pláště se střídaly, jakoby se ve větru točily na venkovním sušáku. Každý maminkou opovrhoval, nikdo jí nevěřil, nebrali jí vážně. Ach, kdyby tenkrát bylo mému nářku rozumět. Tolik jsem se snažila jim to říct, ale marně. Za moji snahu jsem byla odměněna vysokou teplotou. Denní bolesti střídaly noční horečky okolo čtyřiceti stupňů. Pozitivní na tom bylo, že jsem opět začala rozeznávat den a noc.

Pláště se opět točily ve větru a žádný se nezastavil, aby naslouchal. Až najednou onoho osudového dne, můj princ na bílém koni svým kordem rozmetal nesmyslně se plápolající pláště a jel mne vysvobodit, pomoci mi od mé bolesti. On byl jediný, kdo vnímal můj pláč, kdo poslouchal mou maminku. Snažil se. Téměř rok se snažil zlomit mou kletbu, vysvobodit mne z prokletí. Avšak hádanka, kterou pro něj kouzelník připravil, nebyla k rozluštění.

Já se celou tu dobu pokoušela porozumět. Porozumět řeči všech okolo. Když oni nerozuměli mně, musela jsem se snažit sama. A náhle při-

šel onen zlomový den. Den, kdy jsem pomohla svému princovi k mé záchraně. Den, kdy se mé rty pohnuly a dokázaly vyloudit ona osudová slova. „Bolí mne nožičky“, řekla jsem.

A bylo to tady, okovy kletby začaly pomalu pukát. Princ už nyní věděl, jak mne zachránit a přidali se k němu i poddaní. Už jsme nebyly s maminkou samy. Začali nám věřit a pomáhat. Dveře zakletého zámku se začaly pozvolna otevírat. Víím, že ještě potrvá, než se zcela otevrou. Že cesta za nimi bude trnitá a potrvá velice dlouho, než projdu zarostlou zahradou a budu moci žít úplně bez bolesti.

Věřím však, teď když umím mluvit, že začnou poslouchat. Že mne bílé pláště vyslyší a nebudou se jen nečinně třepotat ve větru. A pokud ne! Budu mluvit, budu stále mluvit, protože mé slovo má sílu. Má obrovskou sílu, která mne pootvře dveře k uzdravení. A věřte, že půjdu dál a svým slovem vylčím sebe a doufám, že i vás ostatní.

Leontýnka

O AUTORCE

Autorkou vítězné eseje je paní Ludmila Tomášková, maminka malé Leontýnky. Soutěž se zúčastnila z toho důvodu, že si myslí, že by měly být revmatické choroby více zviditelňovány, mělo by se o nich víc mluvit. „Vždyť o co miň je nemocný člověk s revmatem než člověk s rakovinou. A pokud máte rakovinu, ví každý o čem je řeč, avšak pokud máte revma, nemá okolí většinou tušení nebo má mylné informace. Proto mne zajímá cokoli, co se daného tématu týká a ráda se účastním akcí s ním spojených.“